

Sørensen er vanskelig, voldsom og besværlig, og det generer afdelingen. Overlægen skriver et brev til Justitsministeriet og anmoder om et farlighedsdekret, og ministeren viser brevet til Retslægerådet, der synes, at overlægen er en meget fornuftig fyr, så derfor har han jo nok ret. Sørensen ender så på det mest lukkede sted, vi har i Danmark, nemlig Sikringen oppe i Nykøbing, og domstolen, der skal tage stilling til den anbringelse 5 dage senere, siger: Nå ja, når Retslægerådet mener, det er sådan, er det nok rigtigt; derfor gider vi i øvrigt ikke høre nogen vidner. Man foretager ikke en alternativ vurdering af Sørensen, og han ankommer nu til det mest lukkede sted i Danmark, hvor han kan ligge i op til flere år efter en sagsbehandling på omkring 1 døgn.

Er der noget som helst, hr. minister, i denne lov, der sikrer, at Sørensen ikke kommer i den situation?

Til gengæld har Larsen så været på Sikringen i 2 år, og fordi der er nogle rimelig gode forhold fysisk deroppe, har han det bedre og er motiveret for at komme videre. Det er lægen enig i, og derfor anmoder lægen Justitsministeriet om at ophæve farlighedsdekretet. Svaret kommer 3 måneder efter, og Larsens motivation er på lavpunktet.

Er der nogen som helst garanti for i denne lov, hr. minister, at den situation ikke opstår?

Jeg glæder mig til at høre ministerens svar på de her praktiske eksempler, der ikke er nogle, der er opdigtet hjemme ved mit skrivebord, men som rent faktisk er udtryk for fysiske situationer, der foregår i Danmark år 1998.

Jeg vil godt gætte på, at hvis ministeren vil svare klart og ærligt, vil svarene på disse spørgsmål være et nej. Denne lov ændrer intet i garantierne og retssikkerheden for de sindslidende. Denne lov er ikke ét eneste skridt på vejen hen imod, at én eneste af de situationer, jeg her har nævnt, vil blive bedre i fremtiden.

Svaret på spørgsmålene er: Nå nej, det var ting, vi ikke rigtig syntes, enten fordi systemet skulle fungere, eller fordi det var for tungt, eller fordi vi var bange for administrationen, eller fordi vi ikke rigtig brød os om at give de sindslidende de valgmuligheder og den retsgaranti, og så stemte vi det ned, bl.a. under andenbehandlingen forleden dag.

Svaret er: Nej, der er intet i denne lov, der gør, at den stigning i tvang i det psykiatriske system, som skete efter 1989, ikke fortsætter. Og så kan det godt være, at Sundhedsstyrelsens

reaktioner på denne lov skyldes – hvis Ekstra Bladet har ret – at de overhovedet ikke aner, at der er pålidelige tal. Jeg synes nu nok, at de så skulle begynde at grave lidt i arkiverne rundt omkring. Jeg kender i alt fald folketingsmedlemmer, der bestemt har pålidelige tal, der beviser, at tvangen er steget. Derfor er denne lov simpelt hen en lappelov. Denne lov har ikke taget fat i de grundlæggende problemer i det psykiatriske system, og derfor vil CD naturligvis stemme nej.

Den eneste glæde, der er ved den lov, er, at der er kommet en revisionsparagraf ind i den. For det gør da i det mindste, at man kan håbe på, at det Folketing, der skal tage stilling til en psykiatrilov på det tidspunkt, ser lidt anderledes ud. Vi så jo heldigvis en række partier – og tak for det – som begyndte at bakke op om en meget kritisk holdning til de her ting. Det kunne jo godt være, når man skal revidere denne her lov igen om nogle år, at der så er flere, der har meldt sig på banen.

Det sørgelige er jo bare, at de situationer, jeg her har nævnt i praksis, rent faktisk er nogle, der også opstår i de kommende fire år, og det vil sige, at man sidder her og ved, at problemerne ikke bliver løst. Men så må vi jo vente på, at vi måske i forbindelse med en revision kan komme igennem med nogle fornuftigere ting.

Men et rungende og klart nej tak til det her. Det er ikke godt nok, hr. minister.

Tove Fergo (V):

Jeg skal lige gøre opmærksom på fra starten, at jeg taler på egne vegne og ikke på Venstres vegne.

Jeg er medlem af to tilsyn, ét, der fører tilsyn med de indsatte i fængslernes beskæftigelse, og så er jeg medlem af Folketingets § 71-Tilsyn, der tager rundt og besøger de psykiatriske afdelinger for at se, hvordan de patienter, som bliver tvangsindlagt, egentlig har det, egentlig bliver behandlet.

Der er et forhold, der har slået mig og har rystet mig dybt, og det er, at når man bliver indsat og får en dom for en lovovertrædelse, ja, så har man i dette århundrede så at sige haft ret til at blive indsat i enecelle i fængslerne. Man har ret til 2 gange ½ times frisk luft hver dag. Man har ret til, at der bliver nedskrevet en behandlingsplan, en aktivitetsplan, en arbejdsplan, en beskæftigelsesplan.